

[Arbejdsministeren.]

Hr. Enggaard pegede på, at der var grundlovsproblemer. Det vil justitsministeren senere gå ind på. Men jeg mener, at professor Ole Espersen allerede meget klart har tilbagevist de synspunkter og påstande, der har været fremført i forbindelse med det spørgsmål.

Det var også, så vidt jeg forstod hr. Enggaard, en fejl ved lovforslaget, at den enkelte lønmodtager som bestyrelsesmedlem selv ingen risiko løber. Ja men en af grundene til, at fonden er oprettet, er netop, at man på dette som på andre felter bygger på en omfattende solidaritet mellem lønmodtagergrupperne. Det er for øvrigt også det princip, andelsbevægelsen bygger på. Jeg kan ikke se, der er noget særlig odiøst i det, og det er af mange grunde nødvendigt. Samtidig med, at man har denne kollektive ejendomsret, har hver enkelt lønmodtager en personlig ejendomsret til den andel af formuen, der tilkommer ham eller hende.

Virksomheder vil få forskellige vilkår, siger man, det kan være eksportvirksomheder, det kan være monopoler, og de rammes forskelligt. Det vil vel i lige så høj grad ske, hvis der er tale om overskudsdeling, som jeg forstod var noget, man foretrak. I så fald vil virksomhederne også være vidt forskelligt stillet, og navnlig vil lønmodtagernes stilling være vidt forskellig i disse virksomheder. Det, der er tale om her, er en ensartet ydelse på linje med andre ydelser, hvor man heller ikke tager hensyn til, hvordan forholdene er i den enkelte virksomhed.

De store og små virksomheder behandles forskelligt, fordi de små ikke kan få penge, forstod jeg. Det kan de nu få af de frie midler, som fonden har. Jeg vil gøre opmærksom på, at grænsen med de 10 ansatte lever godt 100.000 virksomheder her i landet med tilsammen ca. 200.000 ansatte, altså omkring to medarbejdere i gennemsnit. Det er grunden til, at man ikke er omfattet af de regler, som gælder for større virksomheder.

Hr. Enggaard mente ikke, at den offentlige sektors ansatte burde være med. Jeg

forstod, at det alene var de arbejdere og funktionærer, som var beskæftiget i det produktive erhvervsliv, som skulle have mulighed for at komme med i denne ordning. Det vil jeg gerne vende mig helt principielt imod, for hvem udfører egentlig et produktivt og et samfundsnyttigt arbejde? Hvem er med til at skabe den samlede produktion her i landet? Det er ikke bare de folk, der direkte er beskæftiget i produktionen. Det er også visse folk, som er beskæftiget inden for serviceområdet. Og spiller det ikke en vældig rolle for den samlede produktion, for erhvervslivets udvikling her i landet, at vi har en masse mennesker beskæftiget inden for uddannelsen? Tænk på hele infrastrukturen. Tænk på vejproblemer og trafikproblemer. Er folk, der er beskæftiget inden for dette område, ikke på lige fod med til at skabe den samlede produktion her i landet? Det mener jeg de er. Derfor har vi tilstræbt denne ligestilling hele tiden, og derfor mener jeg, at det er meget vigtigt, at vi når frem til denne ligestilling.

Om spørgsmålet om folketingets tilsynsråds opgaver og beføjelser: vi har ment, at det ved en så omfattende økonomisk lovgivning var rimeligt, at folketinget direkte fik mulighed for at føre tilsyn med virksomheden. Det betyder ikke — det skal erkendes — at det bliver folketinget, der bestemmer over lønmodtagerfondens virksomhed og dispositioner. Men det betyder, at man til enhver tid kan få alle de oplysninger, man ønsker om fondens administration, om fondens dispositioner. Det betyder, at man kan tage spørgsmål om fonden op i folketinget, i folketingsudvalg osv.

Endelig rejste hr. Enggaard spørgsmålet om husassistenter og værnepligtige, og der er også visse andre grupper, som af administrative grunde ikke er taget med. Kan vi finde en løsning på det problem, vil jeg gerne være med. Men jeg er bange for, at det bliver en meget, meget svær opgave.

Jeg vil gerne først sige tak til hr. Niels Helveg Petersen for tilsagnet om at ville være med til et positivt udvalgsarbejde, og